Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ
Ημερήσια Πολιτική και Οικονομική Εφημερίδα
Κυριακή 07 Δεκέμβριος 2014

Νέα εποχή στην πολιτική ζωή της Γαλλίας

Η επανεκλογή στο τιμόνι της Δεξιάς του Νικολά Σαρκοζί, η άνοδος της Μαρίν Λεπέν και τα αδιέξοδα της κυβέρνησης

Της **ΕΥΡΥΔΙΚΗΣ ΜΠΕΡΣΗ**

Στη Γαλλία, «όλα είναι έτοιμα για τη μεγάλη αντικατάσταση της Δεξιάς από την Ακροδεξιά. Η Ακροδεξιά έχει ήδη επιβάλει όλες τις θέσεις της σε αυτό το κομμάτι του πολιτικού σκηνικού. Της μένει να αναλάβει τα ηνία». Η δραματική αυτή εκτίμηση δεν ανήκει στην επικεφαλής του Εθνικού Μετώπου (FN), Μαρίν Λεπέν, η οποία άλλωστε δεν χαρακτηρίζει το κόμμα της ακροδεξιό, αλλά στον πιο συνεπή αντίπαλό της, τον ιδρυτή του Μετώπου της Αριστεράς, Ζαν-Λικ Μελανσόν.

Το εύρος των μετατοπίσεων στη γαλλική πολιτική σκηνή θα καταγραφεί το αργότερο στις προεδρικές εκλογές του 2017 – εφόσον η σοσιαλιστική κυβέρνηση Ολάντ δεν έχει εκπνεύσει νωρίτερα, εξέλιξη που θα οδηγούσε σε νέες βουλευτικές εκλογές και σε αναγκαστική συγκατοίκηση του Γάλλου προέδρου με πρωθυπουργό από τη δεξιά «πολυκατοικία».

«Από πολιτική δύναμη διαμαρτυρίας, το FN έχει γίνει κόμμα ικανό για πλειοψηφία», έγραψε ο σχολιαστής Γκιγιόμ Ταμπάρ στη συντηρητική εφημερίδα Figaro, φράση που η εφημερίδα μεγέθυνε ώστε να διαβαστεί ακόμη και από όσους απλώς την ξεφύλλιζαν.

Η άνοδος της Μαρίν Λεπέν τροφοδοτείται από τις δυσκολίες της σοσιαλιστικής κυβέρνησης και, αν κρίνει κανείς από τα ανοίγματα επιχειρηματικών ομίλων προς το μέρος της Λεπέν, είναι καρπός και των προβληματισμών της γαλλικής ιθύνουσας τάξης. Αν όντως τμήματα της γαλλικών κυρίαρχων κύκλων ενδιαφέρονται για τη διάρρηξη της συμμαχίας με τη Γερμανία, όπως πρεσβεύει η Λεπέν, τότε η ευρωπαϊκή ήπειρος βρίσκεται μπροστά σε περίοδο σοβαρών αναταράξεων.

Για το γαλλικό εκλογικό σώμα, επί μακρόν συνηθισμένο στον διπολισμό, οι επιλογές που ανοίγονται τώρα είναι τρεις (ή, αν στο μέλλον πετύχει η συσπείρωση της πέραν του Σοσιαλιστικού Κόμματος αριστεράς, που επιδιώκει ο Μελανσόν, τέσσερις). Πρώτα οι σοσιαλιστές του Φρανσουά Ολάντ, οι οποίοι έχουν απογοητεύσει μεγάλη μερίδα των ψηφοφόρων τους με την εφαρμογή περικοπών και μεταρρυθμίσεων, για τις οποίες εξελέγησαν υποσχόμενοι να μην κάνουν. Καθώς η οικονομική δυσπραγία παρατείνεται, οι σοσιαλιστές πορεύονται πλέον χωρίς τους παραδοσιακούς συμμάχους τους, Πράσινους και Κομμουνιστικό Κόμμα, ενώ στους κόλπους τους μαίνεται ανταρσία της αριστερής πτέρυγας.

Δεύτερη επιλογή η Κεντροδεξιά, με βασικό πυλώνα το UMP, στην ηγεσία του οποίου επέστρεψε το περασμένο Σαββατοκύριακο ο Νικολά Σαρκοζί. Σε μία συμβολική υπόσχεση αναθέρμανσης της άριστης συνεργασίας που είχε με την καγκελαρία τα πρώτα χρόνια της κρίσης, ο Σαρκοζί ανακοίνωσε ότι το πρώτο του ταξίδι ως επικεφαλής του UMP θα είναι στη Γερμανία, στο συνέδριο του κόμματος CDU της Αγκελα Μέρκελ.

Απέναντι σε ένα Σοσιαλιστικό Κόμμα που θα ήθελε να αποσπάσει καλύτερη μεταχείριση από τη Γερμανία αλλά δεν μπορεί, και σε μια κεντροδεξιά παράταξη που δεν φαίνεται να προσπαθεί καν, η Λεπέν υποστηρίζει πως η Γαλλία πρέπει να βγει από την Ευρωπαϊκή Ενωση.

Το άνοιγμα τμήματος της γαλλικής ελίτ στο Εθνικό Μέτωπο και ο κίνδυνος διάρρηξης σχέσεων με τη Γερμανία.

Ως τα τέλη της δεκαετίας του '80, το FN του Ζαν Μαρί Λεπέν ήταν φιλικό προς την (τότε) ΕΟΚ, την οποία χαρακτήριζε ευκαιρία για την προσαρμογή της γαλλικής κοινωνίας στους νόμους της αγοράς, για μείωση του κράτους και διευκόλυνση των επιχειρήσεων. Η μεγάλη μετατόπιση, το '91, με την καταψήφιση της συνθήκης του Μάαστριχτ, συνοδεύτηκε από την αντίστροφη μετατόπιση του γαλλικού Κομμουνιστικού Κόμματος, που υιοθέτησε «ευρω-εποικοδομητική» στάση και συγκυβέρνησε με τους σοσιαλιστές.

Δύο δεκαετίες αργότερα, οι συνέπειες αυτών των επιλογών είναι πολύ πιο καθοριστικές από όσο θα φανταζόταν κανείς τότε. «Δεν διαθέτω μαγικό ραβδί. Αν δεν έχω το τιμόνι, το γκάζι και το φρένο, δεν μπορώ να πάω τη χώρα πουθενά», λέει η Λεπέν, υποσχόμενη να διεκδικήσει την επιστροφή στη Γαλλία της «εδαφικής, νομισματικής, νομοθετικής και οικονομικής κυριαρχίας». Αν η Ε.Ε. δεν επιστρέψει στη Γαλλία τις εξουσίες αυτές (προσυπογράφοντας ουσιαστικά την αυτοδιάλυσή της), η Λεπέν απειλεί με δημοψήφισμα για έξοδο εντός εξαμήνου από την υποτιθέμενη άνοδό της στην εξουσία. Αν οι Γάλλοι το απορρίψουν, η θητεία της θα διαρκέσει μόλις 6 μήνες. «Δεν θα κάνω ροντέο, όπως οι προκάτοχοί μου, που θέλουν να μείνουν πάνω στο άλογο πάση θυσία, χωρίς να ξέρουν πού τους πάει», είπε η Λεπέν σε μία από τις πολυάριθμες τηλεοπτικές εμφανίσεις της στο κανάλι Europe 1. Και στην εμφάνιση αυτή, όπως και στη συνέντευξη με παρόμοιο περιεχόμενο που παραχώρησε την περασμένη εβδομάδα στη Figaro, η Λεπέν παρομοιάζει τον εαυτό της με τον στρατηγό Ντε Γκωλ, διεκδικώντας από το κόμμα του Σαρκοζί τον ρόλο κληρονόμου της γκωλικής παράδοσης.

Οι προεδρικές εκλογές απέχουν πάνω από δύο χρόνια και οι φιλοδοξίες της Μαρίν Λεπέν να εξακοντίσει το FN από το περιθώριο στο Μέγαρο των Ηλυσίων δεν θα απασχολούσαν κανέναν – αν η πολιτική και οικονομική κατάσταση στην Ευρώπη δεν ήταν βυθισμένη στο τωρινό, ιστορικών διαστάσεων, αδιέξοδο.

Ο αστός που μεταμορφώθηκε σε παιδί του λαού

Την επιστροφή του στο πολιτικό προσκήνιο πραγματοποίησε ο «σουπέρ Σαρκό», όπως αποκαλούν οι Γάλλοι τον πρώην πρόεδρο της δημοκρατίας Νικολά Σαρκοζί, επικρατώντας στις εσωκομματικές εκλογές με στόχο την ανάδειξη του νέου προέδρου του κεντροδεξιού νεογκωλικού κόμματος UMP, βάζοντας έτσι πλώρη για τις προεδρικές εκλογές του 2017.

Η επανεμφάνιση Σαρκοζί δεν εξέπληξε κανέναν. Το μένος που συνεχίζει, όμως, να προκαλεί ο Σαρκοζί κατέστη εμφανές στον χειρισμό της εκλογής του από τον αριστερό και σοσιαλιστικό Τύπο. Το ποσοστό του 64,5% που έλαβε στο εσωκομματικό δημοψήφισμα, χαρακτηρίστηκε «ήττα» ή «ανασταλτικός παράγοντας», η συσπείρωση των στελεχών του κόμματος γύρω από το πρόσωπό του θεωρήθηκε «καιροσκοπική», ενώ τα πολυάριθμα σκάνδαλα, στα οποία φέρεται να ενεπλάκη ο πρώην πρόεδρος, αναθερμάνθηκαν από τα αντίπαλα φύλλα.

Το μένος αυτό του Τύπου εναντίον του Σαρκοζί πηγάζει εν μέρει από την άμετρη φιλοδοξία του, την οποία εκδηλώνει χωρίς καμία αναστολή εδώ και 40 χρόνια, αλλά και από το γεγονός ότι ο «Σαρκό» πέτυχε αυτό που ελάχιστοι Γάλλοι πολιτικοί τόλμησαν πριν από αυτόν: να εμφανίσει τον εαυτό του σαν έναν απλό πολίτη, με τα γούστα, τη μόρφωση και τις αξίες του μέσου Γάλλου.

Στο πλαίσιο αυτό εντάσσεται και η αγάπη του Σαρκοζί για το «μπλίνγκ μπλίνγκ», όπως με χαρακτηριστική περιφρόνηση αποκαλεί η γαλλική διανόηση κάθε τι κακόγουστο ή κραυγαλέο. Ο Σαρκοζί, όμως, αποδείχθηκε ισχυρότερος από τους επικριτές του, επιτυγχάνοντας να τους εμφανίσει ως αδιόρθωτους ελιτιστές, αποκομμένους από το λαϊκό αίσθημα.

Το μένος του Τύπου εναντίον του Σαρκοζί και η πριγκιπική καταγωγή του που κρύβει.

Οι προτιμήσεις του Σαρκοζί δεν έπαψαν να αποτελούν αντικείμενο ειρωνείας. Ερωτηθείς ποιο μυθιστόρημα δεν αγάπησε ποτέ, ο τότε πρόεδρος Σαρκοζί είπε η «Πριγκίπισσα της Κλεβ», προκαλώντας πραγματικό αγοραστικό κύμα για το σχεδόν ξεχασμένο έργο, αποδιδόμενο στην κ. Ντε Λα Φαγιέτ.

Οι εμφανίσεις του Σαρκοζί ως προέδρου –αλλά και ως ιδιώτη μετά το 2012– στο παρισινό γήπεδο ποδοσφαίρου της PSG συνοδεύθηκαν από περιπαικτικά σχόλια για τις «λαϊκές» του συνήθειες, με τα σχετικά δημοσιεύματα να εστιάζουν στην αγάπη του για τα χάμπουργκερ και τον ποδηλατικό Γύρο της Γαλλίας, αγαπημένη αθλητική διοργάνωση του μέσου Γάλλου.

Η αποτελεσματικότητα της τακτικής αυτής του Σαρκοζί αποδείχθηκε περίτρανα με την επικράτησή του πάνω στον πιο επικίνδυνο εσωκομματικό του αντίπαλο και πρώην πολιτικό του προϊστάμενο, τον τότε πρωθυπουργό Ντομινίκ ντε Βιλπέν.

Ο ευθυτενής, αριστοκρατικός και μελετητής της αρχαιοελληνικής ποίησης και φιλοσοφίας Βιλπέν δοξάστηκε από τα γαλλικά και ευρωπαϊκά ΜΜΕ, ως ο πραγματικός εκφραστής του γαλλικού μεγαλείου και πολιτισμού.

Αναλυτές σε γαλλικά και ευρωπαϊκά έντυπα αναλώθηκαν σε προβλέψεις για τον επικείμενο θρίαμβο του Βιλπέν σε ενδεχόμενη εσωκομματική του μάχη με τον «ακαλλιέργητο» και «αγροίκο» Σαρκοζί.

Η ταπεινωτική ήττα του Βιλπέν στα χέρια του «Σαρκό» απέδειξε ότι οι προτιμήσεις των δημοσιογράφων σπάνια ταυτίζονται με εκείνες των ψηφοφόρων. Η αλαζονεία με την οποία οι αναλυτές αυτοί προεξόφλησαν την επικράτηση του Βιλπέν, τιμωρήθηκε από τα μέλη του UMP, που ξεχώρισαν το ταλέντο και τη χαμαιλεοντική ικανότητα προσαρμογής του Σαρκοζί.

Ο Σαρκοζί, στην αντιπαράθεσή του με τον Βιλπέν, απέδειξε πόσο επικίνδυνος αντίπαλος μπορεί να γίνει. Παρότι η οικογένεια από την οποία κατάγεται ο Σαρκοζί, η ουγγρική Ναγκί-Μποξά, χρονολογεί τα πλούτη και τους πριγκιπικούς της τίτλους από τα μέσα του 12ου αιώνα, ο Νικολά Σαρκοζί επέλεξε να το αποσιωπήσει, παραχωρώντας οικειοθελώς στον Ντε Βιλπέν (απόγονο αστών, που εξαγόρασαν τον 19ο αιώνα τον τίτλο «ντε») την πρωτιά στον ιδιότυπο αυτό αγώνα καταγωγής.

Η επιλογή του Σαρκοζί να εμφανιστεί ως άνθρωπος του λαού, αποκρύπτοντας τις στενές φιλικές του σχέσεις με μερικούς από τους πλουσιότερους συμπατριώτες του (Μπουίγκ, Μπολορέ, Αρνό), απέφερε καρπούς. Ανάλογη τακτική αναμένεται να υιοθετήσει και για τις προεδρικές εκλογές του 2017.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

AFP PHOTO / PASCAL GUYOT

Σε μία συμβολική υπόσχεση αναθέρμανσης της άριστης συνεργασίας που είχε με την καγκελαρία τα πρώτα χρόνια της κρίσης, ο Σαρκοζί ανακοίνωσε ότι το πρώτο του ταξίδι ως επικεφαλής του UMP θα είναι στη Γερμανία, στο συνέδριο του κόμματος CDU της Αγκελα Μέρκελ.

Ριζική μεταμόρφωση της Δεξιάς

Ριζική και μη αναστρέψιμη μεταμόρφωση έχει υποστεί το «γκωλικό» κίνημα στη Γαλλία, έχοντας απομακρυνθεί οριστικά από τις αρχές του στρατηγού Ντε Γκωλ.

Η ικανότητα του στρατηγού Σαρλ ντε Γκωλ να αναβιώσει την πίστη των Γάλλων στο μεγαλείο της χώρας τους μέσα από τα συντρίμμια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου γέννησε πολιτικό, ιδεολογικό κίνημα, που υιοθέτησε το όνομα του στρατηγού. Ο γκωλισμός, αποτελεσματικό εργαλείο με στόχο την ψυχολογική διαχείριση της ταπεινωτικής ήττας του 1940 και της γενικευμένης συνεργασίας του κράτους του στρατάρχη Πετέν και της γαλλικής κοινωνίας με τον Γερμανό κατακτητή, προσέφερε στους Γάλλους χρήσιμη διέξοδο.

Μετά τον Μάη του '68, ο στρατηγός Ντε Γκωλ αναδεικνύεται εκ νέου σε φιγούρα της συντήρησης και της αντίδρασης στις φοιτητικές πρωτοβουλίες. Τη στρατιωτική πειθαρχία του στρατηγού και την αφοσίωσή του στους συνεργάτες του δεν συμμερίζονται όμως οι πολιτικοί του απόγονοι.

Τα νέα ήθη αποκαλύφθηκαν με τον χειρότερο τρόπο μετά τον αιφνίδιο θάνατο, το 1974, του προέδρου Ζορζ Πομπιντού, θεματοφύλακα της πολιτικής κληρονομιάς του στρατηγού. Την ώρα που το κόμμα ετοιμαζόταν να αναδείξει τον Ζακ Σαμπάν-Ντελμάς, αντιστασιακό και σύντροφο «της πρώτης ώρας» του Ντε Γκωλ, ως υποψήφιο του κόμματος για την προεδρία, ο νεαρός Ζακ Σιράκ εκδίδει το «Κάλεσμα των 43».

Οριστικά έχει απομακρυνθεί από τις αρχές του Ντε Γκωλ και την πίστη των Γάλλων στο μεγαλείο της χώρας τους.

Με αυτό, ο Σιράκ και 42 βουλευτές του UDR προτείνουν τον Βαλερί Ζισκάρ ντ' Εστέν. Η εκλογή του Ζισκάρ οδηγεί τον 41χρονο Σιράκ στην πρωθυπουργία και από εκεί στη δημαρχία του Παρισιού. Το σχίσμα στο UDR και η προδοσία του Σιράκ, που προωθεί δικασμό στον γκωλικό πολιτικό χώρο, ιδρύοντας το RPR, ανοίγει τον δρόμο του Μεγάρου των Ηλυσίων στους Σοσιαλιστές του Μιτεράν, αποδεικνύοντας ότι τα συντροφικά πισώπλατα μαχαιρώματα δεν εξυπηρετούν τις προεδρικές φιλοδοξίες.

Ακόμη, όμως, και στις πιο δύσκολες στιγμές της, η γαλλική Δεξιά αποδεικνύει τη χρησιμότητά της για τους πάντα χρήσιμους πλούσιους χρηματοδότες της και τα ΜΜΕ που αυτοί ελέγχουν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι κρατικές επιχορηγήσεις που προσφέρει η κυβέρνηση του πρωθυπουργού Μπαλαντίρ (με υπουργό Προϋπολογισμού και κυβερνητικό εκπρόσωπο τον Νικολά Σαρκοζί).

Η εταιρεία κινητής τηλεφωνίας του Φρανσίς Μπουίγκ αυξάνει το ποσοστό της στο τηλεοπτικό δίκτυο TF1 χάρη σε φωτογραφική διάταξη, ενώ το γαλλικό κράτος εγκρίνει την εξαγορά «για μια μπουκιά ψωμί» από τον Μπουίγκ των τεράστιων στούντιο της Butte Chaumont.

Οι εφημερίδες Le Figaro και Le Monde εξασφαλίζουν κρατική χρηματοδότηση σε ποσοστό 100% για το πρόγραμμα εθελουσίας εξόδου των 700 εργαζομένων τους στα υπό εκκαθάριση πιεστήριά τους. Μία εβδομάδα μετά τη σωτήρια αυτή κρατική παρέμβαση και ένα χρόνο πριν από την ταπεινωτική ήττα του Μπαλαντίρ απέναντι στον Σιράκ, η έγκριτη Monde τιτλοφορεί την πρώτη της σελίδα: «Ο Μπαλαντίρ πρόεδρος», μνημονεύοντας τις τελευταίες δημοσκοπήσεις.

AFP

Οι διασυνδέσεις των Λεπέν με τη Ρωσία

Των **SUZANNE DALEY – MAIA DEL LE BAUME**
THE NEW YORK TIMES

Το ακροδεξιό κόμμα Εθνικό Μέτωπο εξασφάλισε δάνειο ύψους 9,5 εκατ. δολ. από ρωσική τραπέζα, χρήματα με τα οποία θα χρηματοδοτήσει εκστρατείες του. Πρόκειται για χρήματα που, όπως επισημαίνουν αξιωματούχοι, το κόμμα δεν κατάφερε να βρει από γαλλική ή άλλη ευρωπαϊκή τράπεζα. Ταυτοχρόνως ο ιδρυτής και πρώην ηγέτης του κόμματος, Ζαν Μαρί Λεπέν, συνήψε δάνειο ύψους 2 εκατ. από εταιρεία επενδύσεων, η οποία ανήκει σε πρώην πράκτορα της Κα Γκε Μπε, σύμφωνα τουλάχιστον με κάποιες πληροφορίες.

Αξιωματούχοι του Εθνικού Μετώπου υποστηρίζουν πως τα 9,5 εκατ. θα χρησιμοποιηθούν για τη διοργάνωση της προεκλογικής εκστρατείας σε τοπικές και περιφερειακές εκλογές, αλλά και για την εκλογή του Γάλλου προέδρου, από την ηγέτιδα του κόμματος Μαρίν Λεπέν. Οπως όλα δείχνουν, αυτή η τελευταία προεκλογική εκστρατεία έχει ήδη ξεκινήσει παρότι η ψηφοφορία για την εκλογή προέδρου απέχει δύο χρόνια.

Τις τελευταίες ημέρες, η Λεπέν αναγνώρισε τη σύναψη δανείου επισημαίνοντας ότι δεν πρόκειται για «κάποιο μυστικό» και τονίζοντας ότι το κόμμα δεν κατάφερε να εξασφαλίσει το ποσό από αλλού. «Το σκανδαλώδες στην υπόθεση –τόνισε η Λεπέν– έγκειται στο ότι οι γαλλικές τράπεζες δεν δανείζουν».

Ωστόσο, τα χρήματα αυτά δείχνουν να υποδεικνύουν για ακόμα μία φορά τη σχέση των ακροδεξιών ευρωπαϊκών κομμάτων με τη Ρωσία. Η κυρία Λεπέν δεν κρύβει τον θαυμασμό της για τον Ρώσο πρόεδρο Βλαντιμίρ Πούτιν ακόμα και σε μια περίοδο που οι σχέσεις της Γαλλίας, αλλά και γενικότερα της Ε.Ε. με τη Μόσχα, είναι τεταμένες λόγω των γεγονότων στην Ουκρανία. Μάλιστα, η Λεπέν πρότεινε αποχώρηση της Γαλλίας από τη Βορειοατλαντική Συμμαχία προκειμένου να δημιουργηθεί άλλη συμμαχία στην οποία θα συμμετέχει και η Ρωσία. Ο πατέρας της δεν διατηρεί στενούς δεσμούς με τους Ρώσους αξιωματούχους. Τα τελευταία χρόνια, μέλη της οικογένειας Λεπέν επισκέπτονται τακτικά τη ρωσική πρεσβεία στο Παρίσι, ενώ πολλοί αναλυτές επισημαίνουν πως η Μαρίν Λεπέν είναι μια εξαιρετικά ελκυστική σύμμαχος του Κρεμλίνου, ιδιαίτερα τώρα που φαίνεται να τα πηγαίνει τόσο καλά στις δημοσκοπήσεις.

Δάνειο 9,5 εκατ. δολαρίων έλαβε το Εθνικό Μέτωπο από ρωσική τράπεζα, μέσω εταιρείας στην Κύπρο.

Ο οικονομικός διευθυντής του Εθνικού Μετώπου, Βαλεράντ ντε Σεντ Ζιστ, τόνισε ότι το κόμμα χρειάζεται ισχυρή οικονομική ενίσχυση και δεν αποκλείεται να ξαναστραφεί στους Ρώσους δανειστές, τη First Czech Russian Bank, προκειμένου να εξασφαλίσει το ποσό των 40,6 εκατ. που έχει ανάγκη. Επίσης, τόνισε ότι το κόμμα καταβάλλει επιτόκιο 6% για τα δανεικά και ότι «δεν του γίνεται απολύτως καμία χάρη».

Παρότι η σύναψη του δανείου απασχόλησε τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων στη Γαλλία, λίγοι πολιτικοί άρθρωσαν λόγο εναντίον του. Ο ηγέτης του Σοσιαλιστικού Κόμματος, Ζαν Κριστόφ Καμπαντελί, αναρωτήθηκε «γιατί ο Πούτιν παίζει το χαρτί της Μαρίν Λεπέν; Απλώς διότι θέλει να φύγουμε από την Ε.Ε., πυροδοτώντας έτσι την καταστροφή της και εξασθενίζοντας ταυτόχρονα και τη Γαλλία», και πρόσθεσε ότι είναι ένα πιόνι στη στρατηγική του Βλαντιμίρ Πούτιν.

Το δάνειο προς τον Ζαν Μαρί Λεπέν αναφέρθηκε για πρώτη φορά στο Mediapart, μια ειδησεογραφική ιστοσελίδα, το περασμένο Σάββατο. Η ιστοσελίδα αναφέρει ότι το δάνειο ελήφθη από μια σκοτεινή εταιρεία επενδύσεων με έδρα την Κύπρο, τη Vernonsia Holdings Ltd, μέσω ελβετικού τραπεζιτικού λογαριασμού. Η εταιρεία ανήκει στον Γιούρι Κουντόμοφ, πρώην πράκτορα της Κα Γκε Μπε και διοικητή μιας άλλης ρωσικής τράπεζας, της VEB Capital, η οποία σύμφωνα με την ιστοσελίδα της είναι ο χρηματοδοτικός βραχίονας του Κρεμλίνου. Το δάνειο χορηγήθηκε στις 4 Απριλίου σε μια εταιρεία που δημιούργησε πριν από πολύ καιρό ο Λεπέν, με την επωνυμία Cotelec. Παλαιότερα ο Λεπέν χρησιμοποιούσε αυτόν το λογαριασμό προκειμένου να χρηματοδοτεί το Εθνικό Μέτωπο, όποτε παρίστατο η ανάγκη.

Αν και ο ίδιος δεν θέλησε να σχολιάσει την είδηση, παραδέχθηκε την ύπαρξη του δανείου στην ιστοσελίδα Mediapart χωρίς να γνωστοποιήσει το επιτόκιο. «Το μόνο που γνωρίζω είναι ότι πρόκειται για μια κυπριακή εταιρεία. Πιθανώς να υπάρχουν Ρώσοι στην Κύπρο. Κάτι τέτοιο δεν είναι απίθανο ή μη φυσιολογικό», υπογράμμισε ο Λεπέν.

ENIMEROSI
www.apo.gr

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, Διεύθυνση: Εθνάρχου Μακαρίου Και Δημητ.Φαληρέως 2
τηλ: 2104808000, email: kathimerini@kathimerini.gr, σελ: 19, επιφάνεια: 210765